

NYTT FRA

normisjon

ROGALAND



nr. 6-2022



Kambodsja - Leirgenerasjoner - Sat-7



THOMAS THESEN - regionleder
thomas.thesen@normisjon.no

Trening

En av mine brødre driver et treningssenter. Han kan det meste om muskler, kosthold og hvordan trene for å øke muskelmassen. Jeg er ikke helt på samme linje! MEN, hvis jeg skulle begynne å trene, så hjelper det ikke å møte opp på treningssenteret én gang i uken, se på apparatene, høre en god leksjon om trening, og se på andre som trener, før du reiser hjem igjen og håpe at musklene blir større gjennom uken. Muskler trenes ved bruk, ikke ved å snakke om dem eller se andre som bruker dem.

Paulus skriver til menigheten i Efesos at vi ikke lenger skal leve slik som de ikke-troende. Vi er ikke slik som dem, sier han. «Dere har gått i lære hos Kristus» (Ef.4:20). Det betyr at vi har lært å leve livet på en annen måte. At vi har gått i lære må bety at vi har blitt trent opp til å leve annerledes. Det kan være vi har lest, blitt vist eller fortalt at det finnes en annen måte å leve på. Det kan være i de små valgene i hverdagen eller i de større avgjørelsene som skal tas. Det er uansett noe vi har blitt trent opp i.

Hvordan trener vi? Det er avhengig av hva vi trenger å øve på. Trenger du å øve på gjestfrihet, start med å invitere et vennepar på middag en gang i måneden. Trenger du å øve på raushet, begynn med givertjeneste eller øk denne. Det finnes ulike øvelser. Vær med andre og finn ut hvordan dere kan trene sammen. Det er mer gøy, mer motiverende, og det er større sjanse for å lykkes hvis vi gjør det sammen med andre.

På samme måte som du ikke trener muskler ved å møte opp på et treningsstudio og bare se og høre, så er det ikke nødvendigvis «trostrening» å møte opp i et fellesskap en gang i uken, høre og se på andre som er til stede og håpe at det skjer noe med din gjestfrihet eller raushet. Det kan komme gode innspill eller påminnelser, men det er du som må ta valgene i hverdagen. Det er du som må trene på det i ditt liv. Det er det ikke noen andre som kan gjøre.

Blir du med og trener?

Thomas Thesen

Fellesskapets troshistorie

Kan vi fortelle historien på en måte som hjelper oss å se framover?

Da jeg for fire år siden gikk inn i rollen som leder av IMI-kirken, spurte jeg en god venn om han hadde noen råd. «Lær deg å verdsette det du ikke har betalt en pris for,» var svaret. Setningen har fulgt meg siden. Det som i dag kan oppleves som selvsagte elementer i menighetens liv, enten for oss som er med og leder arbeidet eller for meg og min familie, har ikke alltid vært slik. Det har vært en vandring, og noen har lagt ned av livet sitt langs veien.

Denne høsten har refleksjonen rundt denne setningen resultert i en serie vi har kalt «Sprengkraft». Der har vi forsøkt å fortelle noen viktige sider ved IMI-kirkens nyere historie i en video-serie på 6 episoder. For oss som fellesskap har det vært en oppmuntrende og spennende erfaring å sammen se disse perspektivene på hvordan vi er blitt den menigheten vi er i dag. Mange har gitt uttrykk for takknemlighet, men også refleksjon på hvordan en selv vil bruke sitt liv. Hva skal vi være med å bygge i tiden som ligger foran oss?

I serien fortelles det om hvor nært arbeidet var å dø ut, før nye krefter kom inn på bedehuset. Det fortelles om spennende inspirasjonskilder og viktige møter, men også om at kritikk og konflikt har vært en del av vandringen. Sanger som har vært viktige i menighetens liv løftes fram, samtidig som historien om hvilken plass menigheten får ha i samfunnet, og noe av det en har fått gi videre til andre steder, fortelles.

I mange sammenhenger er vi blitt vant til å fortelle vår personlige troshistorie. Dette er verdifullt på flere måter, både for den som deler og de som lytter. Erfaringen med Sprengkraft har fått meg til å reflektere over om flere fellesskap ville hatt utbytte av å også fortelle den kollektive troshistorien sin. Hvordan kom vi hit? Hva har Gud gjort langs veien? Hva betyr det for oss i dag?

En troshistorie kan brukes på flere måter. Når Elia sitter under en busk og ber Gud om å få dø, kan det virke som om minnet om det Gud en gang gjorde i møte med Baal-profetene bare gjør ham mer mismodig. En gang i tiden gjorde Gud store ting, men nå sitter han der ensom og forfulgt. Hvis troshistoriens funksjon bare blir å se bakover, på det som en gang var, blir den lett en kilde til mismot.

Men den kan også brukes slik David gjorde, når han kom til Israelhærens leir og fikk høre om hvordan kjempen Goliat hånet og plaget dem.

Mens majoriteten var lammet av Goliat, hentet David styrke fra sin troshistorie. Han hadde erfart at Gud hadde hjulpet ham tidligere i møte med både løve og bjørn, så hvorfor skulle ikke Gud kunne hjelpe ham også i denne situasjonen? Når troshistorien også får et fremoverrettet fokus, kan fortellingene om det Gud har gjort og gitt i tidligere tider få bygge tro og frimodighet for det som møter oss nå.

Historien kan selvsagt fortelles på mange måter. Kanskje er noe av det viktigste at personer som sitter med historien får lov til å fortelle? Og at de som har en kortere del av den, viser interesse og stiller spørsmål? Min utfordring til dere er i alle fall å finne en måte å gi fellesskapets troshistorie plass iblant dere!

*Egil Elling Ellingsen
Pastor, IMI-kirken*



Siden 2010 har over 120.000 sagt ja til Jesus.

Takk fra Kambodsja

Jeg er på min 69. tur til Kambodsja siden 2010. Under den første ledersamlingen i april 2010 ga Gud oss et gjennombrudd som skulle føre til at 25 fylker i dag har lederseminar. Gud helbredet da 7 av 8 pastorer gjennom en gjeng ungdomsskoleelever. Ryktet om en annerledes ledertrening spredte seg raskt til stadig flere fylker, særlig sør og vest i landet. Senere fikk vi kapasitet til å utvide nordover og østover, slik at hele landet etter hvert ble dekket.

I høst har vi besøkt nesten alle 25 fylkene og sett med egne øyner at pandemien ikke har knekket dem. Noen kirker er stengt. Det er ofte menigheter ledet av prester som gjorde menighet på vegne av alle medlemmene. De som har gjort disipler, som har gjort disipler, har ofte startet flere nye kirker under pandemien. Etter pandemien er det rapportert nesten 380 nye huskirker. Det indikerer minst like stor vekst som i 2019.

I 2022 har i underkant av 16 000 mennesker sagt ja til Jesus, og vi har sendt ut 18 flere evangelister. Alle evangelistene er sendt ut til et av de 10 gjestående unådde folkeslagene i Kambodsja. Allerede er de første muslimene fra Cham-folket begynt å tro på Jesus.

Agenda 1

Agenda 1 omstrukturerer seg i slutten av pandemien. Hver undervisning spilles nå inn på video som sendes til lærerteamet på forhånd. Så treffes hele teamet til en forberedelsesdag hvor de holder undervisningen for hverandre. Så besøker de to fylker hvor 10-12 menigheter kommer inn med sine A1-team. I slutten av en slik prosess sitter undervisningen bra og Agenda1-teamet vil kunne klare seg alene uten norsk tilstedeværelse om grensa skulle stenges igjen. Og så har vi et helt team som kan gi det videre til nye områder. Inter-

essen for læringsfellesskap øker sterkt og det er faktisk bare budsjettet som holder oss tilbake fra betydelig vekst.

Impuls

I løpet av pandemien gikk Impuls online. Annenhver fredag hadde de online «talk show». Disse ble svært populære, og de fleste sendingene har mellom 5 og 10 000 seere. Likedan tok lovsangsvideoene fart og noen av dem er snart sett 50 000 ganger. Impuls har skrevet nye lovsanger, fornyet gamle salmer og oversatt fra engelsk. Helt fra begynnelsen klarte vi å gjøre Impuls til et kambodsjansk konsept. De har i tillegg brukt pandemien til å styrke relasjonen til andre ungdomsbevegelser. De gav blant annet deres ledere plattform på talk showet, løftet dem opp og heiet på det de gjorde. Vi har ikke som mål å bygge vår egen organisasjon, men vil se en ungdomsvekkelse ta fyr i landet hvor 70% av befolkningen er under 30 år.

Etter 12 år med lederseminar nyter vi stor tillit hos de voksne pastorene. Uten det hadde de ikke «gitt» oss deres ungdommer. Nå er det stadig flere som sender flere enn kvoten, fordi de ser hva det

betyr for hele kirka når ungdommen kommer tilbake fra Impuls.

2023

For å kunne gi alle ungdommene plass til å vokse som disipler, inngår vi nå avtale med tre andre organisasjoner. Det betyr at vi allerede i 2023 kan etablere tre huber for Impuls. Det betyr plass til flere og kortere reisevei. Målet er å istandsette ungdomsledere og deres ungdommer til å gjøre Jesus kjent i sin generasjon. Under ser du bildet av Dara, Sopeavey, Manaet og Sokhom da vi sendte dem ut fra Acta Bibelskole og IMI-kirken for å starte Impuls.

Vi er i en utrolig kjekk situasjon ved at veksten er betydelig på alle fronter. Vi jobber beinhardt med å få med flere givere, menigheter og bedrifter og er så takknemlig for hver eneste en av dere som gir fast til kirka i Kambodsja eller Agenda1. Det er verdt det! Din gave gir stadig flere mulighet til å tro på Jesus og bli disippel av han. Tusen takk! Ta kontakt om du har spørsmål.

Terje Høyland
terje@imikirken.no



Guds hjerte er stort for Kambodsjas unge befolkning.



Fire generalsjoner samla for å snakke om leirliv. Foto: Lina Fisk Eide

Leir gjennom tidene

En novemberdag fikk jeg en samtale med Nataniel 7 år og hans mamma Gunhild, mormor Gunn Marit og oldemor Borghild. De har alle erfaring av å reise på leir, selv om leirstedene og tidsepokene er ulike.

Nataniel var nettopp på sin fjerde leir, noe han likte veldig godt. De nyeste grå trø-syklene og å hoppe i hoppeslott er favorittaktiviteter. Mamma Gunhild opplevde leir som et fristed hvor hun fikk venner og kunne være seg selv. Som misjonærbarn med erfaringer fra andre kulturer hadde hun opplevd mer enn de fleste på sin alder. Når hun kom på leir, møtte hun en større forståelse og kunne være seg selv. Hun kunne tro på Jesus uten å føle seg annerledes. Seinere ble hun leirleder, og i dette fellesskapet kunne hun også slappe av og kjenne tilhørighet. Hun fikk flere venner og følte seg ikke presset som på skolen, for eksempel når det gjelder alkohol. I lederfellesskapet fant hun også han som skulle bli hennes mann og pappa til tre barn. Gunn

Marit oppdaget også sin kjære Gjermund på leir.

Borghild reiste ikke på leir i barndommen, men var aktiv som leder. Hun og forloveden Erling skulle til Vaulali som ledere, men måtte gifte seg først. Etter hvert ble hun mor til fire og arbeidet som rektor på skolen. I denne tiden valgte hun å ta med seg sine egne og barn fra barneforeningen og skolen for å reise til Fredtun på Karmøy. Borghild fortalte ofte fra "misjonen" på leir. Hun minnes hvor viktig det var å ha med ledere med ulike personligheter. Det var givende å ha med seg ledere som til tider virket litt "halv-ville", men de hadde god energi og skapte glede med sin oppfinnsomhet. Også i dag kan vi se hvor viktig det er å ha en ledergjeng som utfyller hverandre.

Gunn Marit minnes godt lederen Marit, som gjorde sterkt inntrykk ved å spille vakkert på sin gitar på internatet, når det var tid for vekking. Det var en

deilig måte å våkne opp på. Gunhild sin erfaring ved vekketid var annerledes. I hennes ungdomstid var det populært å vekke med grytelokk. Kanskje vi på dagens leirer har funnet en god middelvei?

På Skårnesheimen fikk Gunn Marit sine første erfaringer som leirsjef 21 år gammel. Da ble leirarbeidet for en stor del drevet frivillig. Alt av forberedelser, kjøkkentjeneste og vask av internatet ble gjort av frivillige. I takt med velferdsutviklingen har leir forandret seg. Bedre komfort, flere rom med egne toaletter og bedre senger. Maten lages og serveres ofte av ansatte, og de tar seg ofte av utvask. Men frivillige ledere er fortsatt av stor betydning for at leir skal kunne drives.

Den kristne oppdragelsen som gis på leir gir en god grunn videre i livet. Det er en verdi i seg selv å møte og å bli en del av det kristne fellesskapet på leir. Det har stor betydning for den som reiser fra en mindre bygd eller fra en klasse hvor man ikke føler at man høres til. Dette er en felles erfaring, at man på leir får nye relasjoner og får utvidet sin vennekrets. Fellesskapet har stor verdi for å våge å ta nye skritt som menneske og ikke minst i troen. Leir er med på å føre mennesker til Jesus og viser vei til det kristne livet.

Lina Fisk Eide

lina.fisk.eide@normisjon.no



Der også var mamma på leir - i Mali.

Julekrybbe, komfyr og bro

I adventstiden kan du besøke den nye julekrybbe ved tjernet på Vaulali leirsted. Det er et samarbeid mellom mandagsdugnaden og husmor Monica, etter ide fra sistnevnte. I samme rom er det nå satt inn en vedkomfyr som kan brukes på leir av våre gjester eller andre besøkene som har med seg ved og gryter. Det er både bålgrøte og griller ved tjernet fra før, så mulighetene er mange. I høst har våre egne gjester, Jørpelandspeiderne og andre besøkende benyttet gapahuken og grillhytta ved tjernet. I vinter blir julekrybba lysatt og står til over nyttår. Ta gjerne turen innom.

Bekken som renner inn i tjernet har vist seg å være vanskelig å temme i rør. Nå har mandagsdugnaden fått på plass en permanent bro, slik at man kan gå rundt uten å gjøre store hopp.

Leirsesongen på Vaulali er i full sving med arrangementer hver helg til og med adventsleiren 2.-4. desember. Det har vært gjester hver helg siden begynnelsen av mars, og i sommer var det Vandrersjef-drift. I juli og august var det så mye aktivitet at vi var 6-7 personer på jobb hver dag.

Økonomisk er det bra med høy aktivitet, slik at vi har rom til å gjøre nødvendige investeringer som har vært utsatt. Det gjelder blant annet ny høytaler, amfiet og vaskemaskin. Utvidelse av internatet er et prosjekt som ligger år fram i tid, men vi har begynt å sette ballen i bevegelse. Stab, styre og dugnadsgjeng har alle godt mot og ser seg fornøyd med årets resultater i form av tall, men også tilbakemeldinger fra gjester i sommer. Og vi håper du kommer innom snart.



Figurer laget av Oddvar Holta og Børge Berge. Malt av Monica Fiskå, Sara Fiskå, Beate Nesvåg, Erik Nesvåg, Maria Fjelde, Kristin Straume og Ester Haugvalstad.



Vennskap bygges på Vigrestad fritidsklubb. Foto: Line Marie Løge

Vigrestad fritidsklubb - en god plass å henge

I mars kunne Norkirken Vigrestad endelig åpne Vigrestad fritidsklubb. Målet var å tilby ungdommene i bygda en god plass å være, der de møtte trygge voksne som så og anerkjente dem.

Klubben skulle være et lavterskeltilbud, en plass der ungdom kunne samles og være sammen med mulighet for ulike aktiviteter, spill, PlayStation, eller få seg en matbit og en

plass å sitte og snakke. Etter en lang drømmeperiode var det et team med engasjerte voksne og ungdommer som satte i gang og fikk startet fritidsklubben.

Nå er fritidsklubben åpen hver onsdag for 8. klasse og oppover og torsdag kveld for 10. klasse og eldre. De holder til i det gamle meieri-internatet, som ligger vegg i vegg ved misjons- huset midt i Vigrestad sentrum. Ungdommene har selv vært med å pusse opp, male og gjøre klart for at lokalene skulle bli slik de ønsket det. De har rigget et gamingrom for de som vil spille PlayStation. Og ellers er det kjøkkenkrok, sofa- grupper, langbord med hobbyaktiviteter og spill, bordtennis- og biljardbord.

Det er en regntung høstdag på Jæren, men i inngangspartiet til Vigrestad Fritidsklubb er det fullt av ungdommer. Klubben har akkurat åpnet for ettermiddagen, og det er lovet frokostbrød med pizzafyll til de som vil ha. Rett innenfor møter jeg lederne for fritidsklubben i samtale med SLT-teamet i Hå kommune. De er på besøk for å opprette kontakt siden fritids- klubben er et viktig bidrag i rus- og kriminalitetsforebygging blant unge.

Leder for fritidsklubben, Ketil Stokkeland, forteller at det er innom 50-70 ungdom hver uke. Noen går inn og ut, mens andre blir værende hele åpningstiden. Det er absolutt mest gutter som er innom. Norunn Gulaker og Asle Hegre, to av lederne som er med hver uke, er ikke helt sikre på hvorfor det er slik. «Kanskje guttene ikke er så flinke til å besøke hverandre hjemme, og at de trenger en plass der de bare kan komme innom og treffes,» sier Asle.

«I tillegg har vi jo prøvd å legge til rette for kule aktiviteter, og snart kommer en racing- simulator på plass og vil være tilgjengelig for de som liker bilracing,» sier Ketil Stokkeland.

På spørsmål om hvorfor de vil bruke tiden sin på dette, svarer alle tre at det er veldig meningsfullt og kjekt å få være med på. «Vi ser behovet for at ungdommen trenger en plass å være. En plass de er ønsket, en plass de kan bli sett av trygge voksne, en plass til å være inne når det er kaldt ute. I stedet for å henge rundt i sentrum. Og for min del har jeg jo en tenåring som trenger en plass å være. Organisert fritids- aktiviteter fungerer ikke for alle, og da blir det mye fritid til å henge rundt i sentrum. Da er det ikke vanskelig å prioritere noen timer i uka på fritidsklubben!» sier Norunn Gulaker.

Jeg får snakke med to jenter som er innom, og spør hvorfor de kommer til fritidsklubben. «For å treffe folk og sånn,» svarer de, og fniser når Norunn antyder at de kanskje vil treffe noen gutter. «Vi pleier å komme hit nesten hver uke, og det er kjekt å være her,» sier jentene før de går bort for å se på de som spiller biljard.

En gjeng med gutter og jenter spiller bord- tennis, mens leder Asle holder på å stramme nettet til bordet. Det er full aktivitet, og de som ikke spiller, er ivrige tilskuere ventende på sin tur. Det er tydelig god stemning.

Isak Sørensen og Kamil Bociek er to av guttene som er fast på fritidsklubben. De går i 8. klasse og kan fortelle at de liker å komme for å treffe folk. «Og for å ha en plass å henge,» sier Isak. Han går ikke på andre fritidsaktiviteter, så dermed er tilbudet ekstra kjærkomment. Kamil går på håndball utenom, men han liker å komme på fritidsklubben for å møte venner, snakke og spille bordtennis. Er det noe mer dere ville hatt her på fritidsklubben, spør jeg. «Kanskje et stillerom der vi kunne snakke mer i fred og ro,» sier de begge to. «Gjerne med massasje til føttene,» sier Kamil. Men de holder fast på at det viktigste er å ha en plass der de kan «henge» og treffe venner - og kanskje bli bedre kjent med noen nye.

«Det å kunne tilby en plass der ungdommene kan komme innom, være seg selv og bli møtt med trygghet, vennlighet og varme, er utrolig fint,» sier Norunn Gulaker.

Hå kommune hadde ikke planer om å starte en kommunal fritidsklubb på Vigrestad, men støtter og heier på at Norkirken som menighet kunne starte opp. «Jeg er så glad for at vi kan legge til rette for og bruke ressurser på dette tilbudet. Selv om det er et annerledes ungdomsarbeid enn det vi er vant til i en menighet - vi har ikke forkynnelse som på et møte - så tror vi at Gud er i dette arbeidet. Det er så mange flotte ungdommer som kommer, og vi vet at det er mange forskjellige ut- fordringer. Her kan vi møte alle med varme, litt mat og tid til å lytte om de vil snakke. Og Gud ser den enkelte gjennom oss,» sier Gulaker.

*Line Marie Løge
line.marie.loge@normisjon.no*



Da Leen Abou Jaoude for første gang brukte stemmen sin gråt hun og fortalte at hun ikke likte skolen på grunn av lesevansker. Da fikk hun oppdage at hun ikke var alene. Nå er Leen Abou Jaoude 11 år gammel og forteller til andre i sin region at de ikke er alene. *Foto: SAT-7/Illustrasjon/Skjermdump*

Brukte stemmen sin for første gang

I et innslag fra det kristne tv-selskapet SAT-7 står det fram ei jente fra Libanon. Hun sier fast og bestemt: «Jeg heter Leen Abou Jaoude. Jeg er 11 år, og dette er min stemme.»

Leen forteller at hun gjennom sine første åtte år ikke hevet stemmen sin. Hun var redd for hvordan andre ville se på henne dersom hun fortalte om det som var vanskelig. Men så skjedde det noe den gangen for rundt tre år siden: Hun våget å melde seg til programmet «Du er ikke alene» som tv-selskapet SAT-7 sender på den arabiske kanalen.

I programmet fortalte hun om det som var hennes

store utfordring. På direkten i programmet ser vi henne, denne modige jenta, som sitter og storgråter mens hun forteller at hun ikke klarer å lese og skrive. Hun har dysleksi og pleier å komme gråtende hjem fra skolen. Hun har bare moren å snakke med. «Jeg hater skolen! Jeg hater den fra bunnen av mitt hjerte!» sier hun.

Så skjer det noe som skal forandre hele hennes liv.

En uventet hendelse

En ung mann kommer inn i studio. Han forteller at han også har dysleksi. Nå er han snart ferdig med utdannelsen til tannlege. Leen lyser forbløffet opp. Hun spør forsiktig: «Virkelig?».

Denne dagen skjønner Leen at hun ikke er alene. Hun skjønner at det er en stemme som roper sammen med henne, og som gjør at hennes stemme kan høres sammen med andres. Det er stemmen til SAT-7.

«Du er ikke alene»

Og nå sier Leen, som i dag er blitt 11 år gammel, at hun tror på det moren sa om at Jesus hører våre bønner og hjelper oss. Han hjelper oss gjennom andre mennesker. Hun avslutter slik: «Og jeg sier til enhver av dere gjennom Ham: Ikke vær redd! Du er ikke alene.»

Det kristne tv-selskapet SAT-7 dekker hele Midtøsten og Nord-Afrika med sine sendinger. Her bor det mer enn 500 millioner mennesker. Normisjon er støtte-

partner til dette tv-selskapet. SAT-7 sender hele døgnet på fire kanaler. En av dem sender på farsi (persisk). Den når inn til Afghanistan, der de mener at de kristne nå lever farligere enn i noe annet land.

Se hele Leen sin historie på SAT-7 Canadas sin YouTube-kanal

eller ved å skanne QR-koden:



Kalender

I månedene fremover selger Normisjon en kalender med fuglebilder og bibelvers til inntekt for nettopp tv-selskapet SAT-7. Inspirasjonen kommer fra Ann Kristin Ruud, som er giverpleiekonsulent på hovedkontoret i Normisjon, som har tatt bilder på turer i skog og mark.

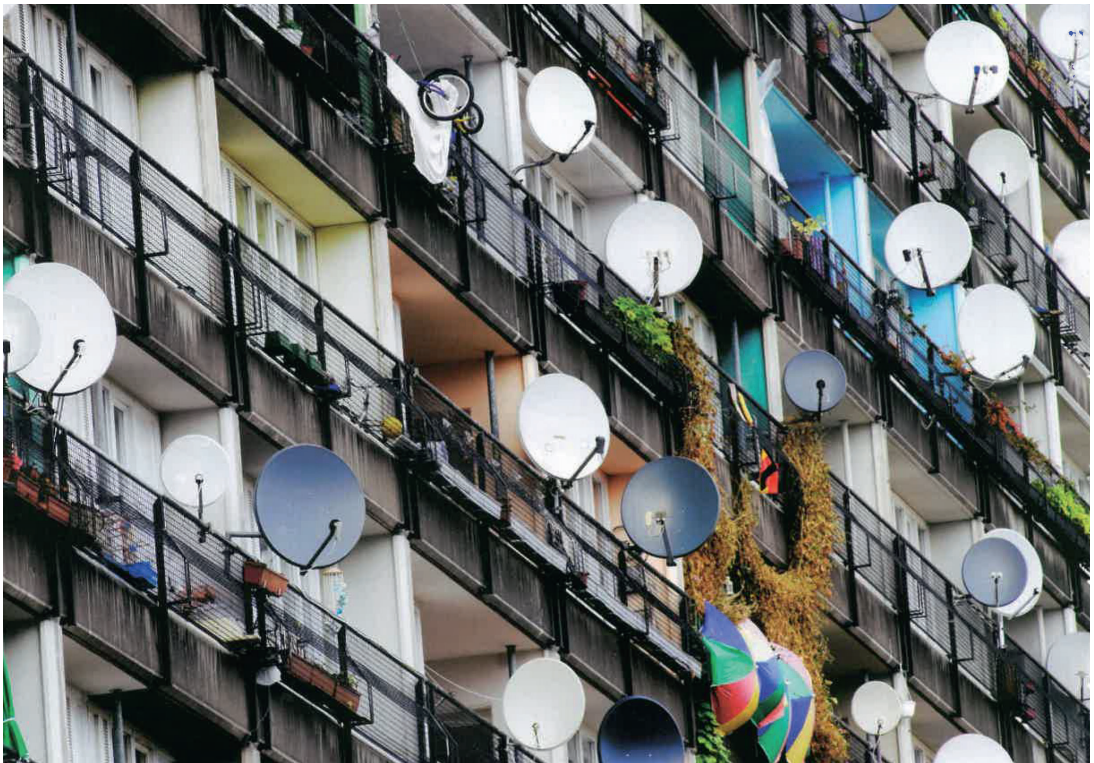
Den kan du kjøpe her:



Kalender i Normisjon:

<https://www.normisjon.no/kjop-kalender-i-gave/>

Tekst: Kjell Arne Norum



Normisjon er med og støtter Sat-7 sine programmer i Midtøsten.



Kørner Høie



«Her er ikke jøde eller greker, slave eller fri, mann eller kvinne. Dere er alle en i Kristus.»

Vi er søsken

Før hørte vi om store familier. Søskenflokker kunne være både 10 og 12 stykker. Den største søskenflokk vi visste om bodde i Vats og de var 18 søsken. Det var mange sko i gangen der! Men egentlig blir det en liten familie i forhold til den vi leser om i Bibelen. Den består av alle som er Guds barn. «Alle dere som er døpt til Kristus, har kledd i Kristus. Her er ikke jøde eller greker, slave eller fri, mann eller kvinne. Dere er alle en i Kristus.» Galaterne 3,27-28.

Jeg opplever dette her hjemme rundt dørene hvor vi bor. Alle som tror på Jesus er mine søsken. Og når jeg er ute og reiser, og besøker samfunn og kirker, skaper det undring: Her er noen av mine søsken som jeg aldri har sett før! For 22 år siden var vi noen uker i Mali i Vest- Afrika. Det var nesten som å komme til en annen klode. Klima, språk, mat, klær, boforhold, skoler og jordhytter - alt var annerledes. Men noen av disse afrikanerne var mine søsken. Hvorfor? De hadde fått høre om Jesu død og oppstandelse for våre synder, de trodde, de var blitt døpt med den kristne dåp. Da har vi en felles far. Det var godt å oppleve.

Derfor er det sprengstoff i bibelteksten der Paulus skriver: Vi er alle ett i Kristus. Menn, kvinner, slaver, frie, jøder, arabere, svensker og nordmenn. Jeg så det i Haifa i Israel. Menigheten der består av jøder fra mange land. Pastoren er en araber som heter Samuel Awaida. Og mens jøder og arabere sloss langs grenselinjene sier Samuel: Jesus er verdens håp. Han er den eneste som kan skape fred. Vi lever fredelig sammen i denne menigheten, for vi vet at vi er søsken i Kristus.

Det hendte ofte i de første kristne menigheter i Tyrkia at folk fra alle samfunnslag ble frelst. Også noen rike kom til tro. Slaver ble frelst. Og på søndagens enkle gudstjeneste delte de Jesu legeme og blod. Så satt slaveeier side om side med sin trel. De mottok nattverden, bøyde seg i støvet for den Hellige Gud og visste: Vi er frelst av den samme nåde, vi er søsken!

«Derfor er det sprengstoff i bibelteksten der Paulus skriver: Vi er alle ett i Kristus.»

Sladder eller omsorg?

Jeg var innom en servicebedrift en dag. Mange er innom i løpet av dagen, noen har også en kopp kaffe, og smått og stort blir diskutert over koppen. Avisa hadde nettopp fortalt om en utrykning av politiet til nabobygda. En kvinne hadde knivstukket en mann. Dette rystet selvsagt bygda. Jeg spurte sjefen om hun visste mer om dette siden hun hadde så stor trafikk av folk. Da kom det kontant fra henne: - Jeg vet ikke hvem dette var. Jeg ønsker ikke at dette skal være en sladre-plass. Det eneste jeg vet er at dette er en tragedie. Tenk når folk i samme familie gjør drapsforsøk, da har de det vondt. For en ulykkelig situasjon for alle! Jeg ble litt taus og skamfull. Jeg var jo nysgjerrig på navn og hus. Jeg spurte ikke mer, men var egentlig enig i hennes holdninger. – Og når folk går ut herfra, og noen av mine kunder får spørsmål om de kjenner til ditt eller datt i en konflikt, da håper jeg at de svarer: - Jeg vet ikke hvem dette gjelder, men jeg tenker at det er tragisk for alle parter. I det jeg kjørte hjem tenkte jeg: Formidler jeg sladder eller omsorg?

Kørner Høie



MER 2023

MER-konferansen er Acta og Normisjon sin medarbeiderkonferanse for alle ansatte og frivillige. Du er hjertelig invitert til IMI-kirken i Stavanger 12.-15. januar. Sjekk <https://www.merkonferansen.no/> og meld deg på!

12 grunner for at IMI driver med høyere utdanning

Fra 2020 har IMI-kirken et samarbeid med Høyskolen for Ledelse og Teologi (HLT) om å tilby fag i Stavanger.

1. Vi vil gi videre det vi selv har fått.
2. Vi vil påvirke kristen lederopplæring.
3. Vi vil forme framtidens ledere i et kirkelandskap i endring.
4. Vi vil rekruttere nye medarbeidere.
5. Utdanningsnivået i samfunnet er høyt, og kristne ledere trenger også utdanning og kunnskap.
6. Heltid, deltid, redusert eller enkeltemner? Til våren tilbys et helgekurs i helbredelse.
7. En bachelorgrad fra oss kvalifiserer til jobber i kristne organisasjoner.
8. Studentene gir IMI mye! De skaper liv, miljø og beriker oss i praksis og åndelig fellesskap.
9. Åndelig liv. En kjerneverdi ved HLT er å sammenholde akademia og åndskraft. Vær med i bønn!
10. Å søke kunnskap har egenverdi.
11. Kvalitet ærer Gud og tiltrekker seg mennesker.
12. Teologi betyr faktisk noe. Overbevisninger dannes når Guds ord studeres.

Velkommen som søker!

Se hlt.no/stavanger for info.

Bjørn Wang



Kørners corner Mange sko

I disse VM tider vil jeg fortelle om fotballkampen mellom elefantene og insektene. Etter første omgang ledet elefantene 10-0. Men i andre omgang kom tusenbeinet på banen. Han løp mellom alle elefantføttene og scoret mål på mål. Da dommeren blåste av for fulltid var resultatet 10-399. Dommeren var nysgjerrig og spurte kapteinen, som for øvrig var flua: - Hvorfor var ikke tusenbenet med fra starten? Han var jo så god! – Jo, han ville gjerne vært med, men han var ikke ferdig med å knytte skoene.



Har du gitt beskjed?

Nå er det 540 personer som har gitt beskjed om at de fortsatt vil ha «Nytt fra Normisjon» i 2023. Det er veldig kjekt. Vi har fått svar fra så mange som gleder seg til å lese om det som skjer i Normisjon fremover! I de to siste utgavene har vi hatt en artikkel om at vi går igjennom abonnentene i databasen og sjekker hvem som fortsatt ønsker å motta bladet.

Vi har fått tilbakemelding fra noen som har prøvd å sende en melding hvor dere skriver BLAD og sender til nummer 2002, men hvor det dessverre ikke gikk av en eller annen grunn. Da blir vi veldig glade når dere tar kontakt med oss på regionskontoret på e-post region.rogaland@normisjon.no eller telefonnummer 51682750, og gir beskjed om at dere fortsatt ønsker å få bladet. Er du en av de 170 personene vi dessverre ikke hadde mobilnummeret til, håper vi

du tar kontakt med oss hvis du vil ha bladet videre.

Har du glemt å gi beskjed? Fortvil ikke, det er fortsatt mulig! Send meldingen BLAD til 2002 eller ta kontakt med oss for å gi beskjed. Vi håper alle som takker ja vil sette pris på å lese om stort og smått som skjer i Normisjon. "Nytt fra Normisjon Rogaland" er en flott måte å nå ut med historier på.

Til deg som ikke ønsker å få regionbladet tilsendt i posten lengre: Det er helt greit. Takk for at du har lest bladet tidligere, og skulle du savne det kan du finne det digitalt på regionens hjemmeside.

Ombestemmer du deg og ønsker å få bladet tilsendt likevel er du velkommen til å ta kontakt med oss.

KALENDER

Endringer kan oppstå. Følg med på vår hjemmeside normisjon.no/rogaland.

6. januar kl.18:30

Inspirasjonsfest Stemnестaden

Taler: Gen.sekr. Kjetil Vestel Haga
Sang: Agathe Charlotte Gaupås
Pris: Kr 250,-. Barn under 12 år halv pris. Familie kr 600,-.
Påmelding innen 4.1. til kraftsenteret@gmail.com eller SMS/tlf.: 97589956

6. januar kl.18:30

Normisjonsfesten, Bogafjell kirke

Taler: Svein Høysæter
Påmelding innen 3. januar i Checkin eller til region. rogaland@normisjon.no / 51682750

27.-29. januar

Stille helg på Horve

Pris: 2000,-
Påmelding før 23.januar i Checkin (søk på stille helg) eller til region.rogaland@normisjon.no / 51682750

3. februar kl.19:00

Seniortreff, BådeOg-huset Sandnes

«Blikkets betydning» v/psykiater Stig Heskestad
Sang av Terje Tengesdal, andakt, servering, drøs. Pris: 375,-
Påmelding: checkin.no (søk på seniortreff) eller region. rogaland@normisjon.no / 51682750

3.-5. februar

Anno 1950, Vaulali, leir for 5.-7.klasse

Påmelding i Checkin. Pris: 1350,-/1150,-

17.-19. februar

Damenes helg på Stemnестaden

Taler: Marianne S. Braseth Sang/musikk: Synnøve S. Høie, Marianne Håvik, Lina F. Eide m.fl.
Påmelding: checkin.no, tlf. 98216181 eller kraftsenteret@gmail.com. Pris: kr. 1900,- inkl. overnatting med eget sengetøy/ kr. 1300,- uten overnatting.

1.februar og 1.mars kl.18:30-20:30

Stille kveld på Stemnестaden

1., 8., 15. februar kl.16-18 og 22. februar kl.16-19
Lederfokus - modul påvirkning, Salem Ganddal, 8.kl.+
Påmelding i Checkin: <https://app.checkin.no/event/46546/lederfokus-pavirkning>
Påmeldingsfrist 31.januar 2023
Pris: 500 kr (250 kr for medlemmer)

22. april

Regionårsmøte, IMI-kirken

Hold av datoen

KONTAKT

Normisjon region Rogaland

E-post: region.rogaland@normisjon.no

Kontaktinfo ansatte - se normisjon.no/rogaland

Regionkontor

Flintergt.4, 4307 Sandnes, tlf. 5168 2750
Regionleder Thomas Thesen
thomas.thesen@normisjon.no, tlf. 9006 5363
Kontorleder: Jeanett Habbestad, tlf. 9821 6160
Regionstyreleder: Steinar Gulaker, tlf. 9764 3458

Distriktskontor / Kraftsenteret

v/Stemnестaden, tlf. 9821 6185
Epost: kraftsenteret@gmail.com
Distriktsleder Roar Flacké, tlf. 9060 0239

Galleri Normisjon - gjenbruksbutikker

Sandnes: 4886 9174 Aksdal: 4886 9175

Fermate Rogaland

Sandnes: Bådeoghuset, Oalsgt.2, 4319 Sandnes
Haugalandet: Stemnестaden, Grindevn.87, 5570 Aksdal
Leder: Aud Vihovde Hoftun, tlf. 9821 6181
Epost: fermate.rogaland@gmail.com
www.fermaterogaland.no

Horve Ungdomssenter

Siv Camilla Ottesen, tlf. 4041 2855
horve@normisjon.no

Stemnестaden

Bodil Høie, tlf. 9758 9956
stemnестaden@normisjon.no

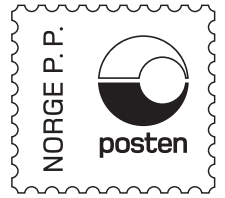
Vaulali

Espen Klingsheim, tlf. 9931 5458
post@vaulali.com

Nytt fra Normisjon

Redaktør: Roar Flacké
Ansv. redaktør: Thomas Thesen
Opplag: 2800





Avsender: Normisjon Rogaland
Flintergata 4, 4307 Sandnes

JULEGAVEN



Vi er utrolig takknemlige for hva vi får være med på. I regionen ser vi unge ledere utrustes til å være forbilder for de yngre. Menigheter inviterer til fellesskap hvor folk kan få tilhørighet og tilbe Jesus. Vi er med og utrufter ledere på Cuba, Mali, Aserbajdsjan, Kambodsja, Bangladesh og flere andre land. Vi har skoler og leirsted som daglig preger andre med Guds godhet.

I skrivende stund er det over 60 deltagere og over 20 ledere som skal på adventsleir på Horve. Ei helg med lek, fellesskap og formidling av Guds ord. Tenk hva det betyr når 85 deltakere og ledere kommer hjem til sine familier, venner og naboer! Det er med og preger flere enn vi aner. Legg til 200 deltagere og ledere på de andre adventsleirene, så skjønner vi at vi får være med på noe stort!

Takk for at du gir en god julegave til et godt arbeid!

Betalingsinformasjon
Julegaven

GIRO

Betalingsfrist

Underskrift ved girering

Betalt av

Betalt til

Normisjon region Rogaland
Flintergata 4
4307 Sandnes

Belast
konto

Kvittering
tilbake

Kundeidentifikasjon (KID)

Kroner

Øre

Til konto

Blankettnummer

H

< > 3000 18 32731